

havi hefur gjørt, aftaná at klettarnir eru kólnaðir óteljandi öldir taldar aftur eftir. Nóg mikið við stórum orðum, lat okkum heldur greiða frá hvat tað heila snúði seg um leygardagin, tá annars deyða landslagið uppi á Oyggj við broytt til eitt vetrar ítróttarstað og partur av teimum føroysku alpununum vóru vertir.

Fólkini komu saman í tveimum stöðum. Við Lambafelli og undir Sornfelli. Við Lambafelli vóru tað mest familjur, har børnini stuttleikaðu sær óført í kavanum. Tey akaðu á sletum, tey sótu á dekkslangum av lastbilahjólum og ferðin var ófør. Onkur hevði tikið eina stóra pressinding við og har var pláss fyri nógvum fólkum. Bílroðin við Lambafelli var long.

Undir Sornfelli

Undir Sornfelli høvdu fleiri skiðakarar leitað sær. Teir høvdu skipað soleiðis fyrri, at bussur koyrði av Oyggjavegnum og niðan til

gjørt við hana, men hon kundi verið betri. Um vit ruddaðu breytina fyrri grót og laðaðu hetta upp báðumegin, soleiðis, at hon kanska var 10 metur breið, so høvdu vit fingið le og kavin hevði ligið longri. Eisini hevði ikki verið neyðugt við so tjúkkum kava, var breytin ruddað, sigur Pætur Hansen.

– Vit eru nakrir, sum hava staðið rættuliga nógv á skið í ár. Nú er somikið langt útligið, at vit kunnu standa til út á kvöldið. Kanska eini fýra tímar, men tá er eisini nóg mikið. Tað er rættuliga striggið at standa á skið, sigur hann.

– Einku efturfarandi hvussu veðrið sær út í Havnini. Har kann gott vera tætt og kanska regn, meðan tað eru finastu líkindir at standa á skið undir Sornfelli. Vit eru eisini staddir heilt uppi á 700 metrum. Men neyðugt er, at ikki ovnógur vindur er, tá ein stendur á skið. Er ovnógur vindur, so ríkur kavin og tá

fer fram við okkum og hann kann bresta á hvørja løtu. Millum fjøll er bert ein løta frá tí hann brestir á til onki sæst og ikki er koyrandi, sigur Pætur Joensen.

– Nú er tað mjørkadalsmenn sum hava ábyrgdina av vegnum og eg veit ikki hvussu glaðir teir eru, um ov nógvir bílar eru á vegnum. Tí haldi eg tað er at stórum týðningi at samskipa flutningin niðan við bussum, sigur Pætur Joensen.

– Eins og á fleiri øðrum vetrarítróttarplássum ber ikki til at tryggja kava allan veturin í Føroyum. Men her er ein gott og nógvar aðrastaðir úti í heimi, sigur Pætur Hansen.

– Vit hava ikki verið og kannað onnur stöð í landinum, men uttan íva eru fleiri stöð væl eignaði til at standa á skið. Eitt nú undir Slætatarandi. Eg veit eisini at klaksvíkingar hava staðið á skið fyrr, sigur Pætur Hansen.

Hesi skreidda á Lambafelli

Sera góð líkindir

Ein av teimum, sum stóð á skið leygardagin var Ólavur Olsen á Færoedane í Havn. Hann hevur eisini onkuntíð staðið á skið uttanlands.

– Kavin var sera goður leygardagin, júst so harður sum hann átti at vera. Er kavin ov bleitur, so kreyst nóg meira av tí sum á skið stendur. Tá er verri at snara, sigur Ólavur Olsen.

Tann sum tók sær av at flyta allar skiðakarnar niðan undir Sornfelli eitur Einar Justinussen og hetta var ikki fyrsti dagurin hann koyrði slíka koyring.

– Nakað av ruðuleika var hendan dagin, tí so nógvir bílar vildu sleppa niðan. Eg haldi at koyringin átti at verið samskipað. Tað eru 3,4 kilometur at koyra niðan og vit plaga at vera samstundis niðri á Oyggjavegnum aftur. Vit plaga at klára einar trýggjar túrar um tíman. Tað tekur sjey minuttir at koyra niðan.

Kavi alla vikuna

Av veðurstovuni hjá Vaktar og Bjarggartæstastuni sigur veðurmaðurin, at vit kunnu rokna við kava heilt fram til leygardagin. Eitt lágrýst fer norðanfyri

okkum og síðan fáa vit ein hátrýstryggi hósdagin. Ikki fyrr enn leygardagin kunnu vit rokna við regni.

Anna Gásadal á Óynni við dótturina

gomlu Scatter-støðina undir Sornfelli. Síðan stóðu teir á skið heilt oman aftur til Oyggjavegin. Hesin teinurin er knappar tveir kilometur langur. Skiðkøn siga, at hetta er ein miðallong breyt.

– Eg haldi, vit kundu gjørt munandi meira burturúr skiðítrótt í Føroyum. Eg flutti til Havnar fyrri 10 árum síðan og síðan tá havi eg staðið nóg á skið her undir Sornfelli. Hetta staðið er best eignað í Suðursteym, sigur Pætur Hansen, sum er ættadur úr Fuglafirði.

– Vit kundu samskipa hesa ítrótt, soleiðis at fleiri finga gleði av henni. Enn hava vit ikki stovnað nakað skiðfelag, men kanska hevði tað verið eitt hugskot. Vit kundu eitt nú gjørt eina lyft til ta ovaru breytina og kundu samskipa flutningin av Oyggjavegnum og niðan. Eisini kundu eitt tilfíkt felag syrgt fyrri at ruddað breytir, sigur Pætur Hansen.

– Breytin sum vit nýttu leygardagin er evnað av náttúruni. Vit hava einki

er vandamikið at standa á skið, sigur Pætur Hansen.

– Tað gleðiliga er, at vit kunnu standa á skið rættuliga nógvar dagar um veturin. Vit nýta tvær breytir og á tí ovaru er kavi næstan allan veturin. Til hesa breytina høvdu umstøðurnar verið munandi betradar, um vit høvdu gjørt eina lyft. Men til niðaru breytina er lyft heilt óneyðug. Vit hava leigað ein buss. Vit rinda 50 krónur hvør, so so koyrir hann okkum so leingi vit orka at standa á skið. Hetta er ein góð skipan, sum hevur riggað sera væl. Trupulleikin er, tá nógví fólk vilja sleppa niðan við bili. Vegurin er so smalur, at proppur kemur í beinanvegin, sigur Pætur Hansen.

– Tey flestu hava nýtt slalon, háttin, ella snýrl, sum tað eitur á føroyskum. Men eisini eru tað nógur sum nýta strók, tað er beint fram eftir. Sum nevnt, so hevur veðrið nóg av síga. Tað er ov vandamikið at standa á skið um eitt djúpt lágrýst

Hesir fýra eru á veg oman úr føroysku alpunum